

ВАСИЛЬ ШАРОЙКО

ПРИНЦИПОВИЙ **ХАМЕЛЕОН**

Гумор Сатира

Бібліотека
ПЕРЦЯ
№7-2018

Передплатний
індекс 60194

Бібліотека журналу «ПЕРЕЦЬ. Весела республіка» № 7-2018

Василь ШАРОЙКО

ПРИНЦИПОВИЙ ХАМЕЛЕОН

Ілюстрації Ганни Мокієнко

КИЇВ — 2018

Шаройко Василь Никифорович народився 1 травня 1929 р. в невеличкому с. Червона Поляна поблизу с. Андрійковичі Погарського району Брянської області в селянській родині

Після смерті матері переїхав до дідуса Михайла в с. Чистопілля Верхньорогачицького району Херсонської області.

Закінчив шкільне відділення Нікопольського педучилища, філологічний факультет Кіровоградського педінституту та юридичний факультет Київського університету імені Т. Г. Шевченка.

Працював учителем української мови і літератури та директором в загальноосвітніх школах України.

З 1985 року на творчій роботі.

Видав 32 книжки віршів для дітей та дорослих: «Помічниці», «Де сонечко ховається», «Лебідь на балансі», «Веселий дзвоник», «Хворий Заєць», «Зарозумілий Павич», «Щоб сонечко світило», «Цілком демократично», «Нулі та королі», «Хто ж розплутає слова?», «Як врятували горобця», «Жива грамати́ка», «У бабусі внучки, внуки...», «Сонячні зайчики», «Дірка від бублика», «Відверта розмова», «Без церемонії», «Керівний Баран», «Хитрий щоденник», «В тому році не було зими», «На мосту любові», «Щоб ти щасливою була», «Згадую то з радістю, то з болем», «Завжди залишаймося людьми!», «Кмітливі діти», «Книжечка про звірів та птахів», «Допомога прибула», «Солом'яна душа», «На коні», «Про дошкільнят та школярів», «Кмітливі діти» — вибране, «Книжка віршів для малят».

«Принциповий Хамелеон» — книжка гострих сатиричних і гумористичних віршів про наше сьогодення.

Переклав окремі твори багатьох російських та білоруських поетів-гумористів.

Член Національної Спілки письменників України.

ВІДБЕРТА ПОЗМОБА

ВІТЕР І ПАПІРЕЦЬ

Байка

Зірвавсь Вітер, і зненацька
Злетів у небо Папірець
Та й закричав, крутнувшись хвацько
— От я герой! От молодець!
Досяг такої висоти,
Якої не досягнеш ти!
І, може, довго б ще хвалився,
Та Вітер, як і появився,
Так несподівано і зник —
І Папірець сів на смітник.

Як бачите, саме життя
Нам вивело мораль нехитру:
Злітати може і сміття,
Підхоплене поривом Вітру.

ДЛЯ ТОГО, ЩОБ ТЕБЕ СПАСТИ

Тобі всього шістнадцять літ,
А ти на вигляд старша мами.
Опав, осипавсь з тебе цвіт
Тому, що спиш ти з парубками.

П'єш вина, палиш цигарки,
Щодня хизуєшся в обнові,
Гнеш безсоромно матюки
при всіх чотириповерхові.

СВ, готелі, ресторан —
Все маєш за натуроплату.
О, скільки невігойних ран
Ти завдаєш і мамі, й тату!

Тобі вже не створить сім'ю,
Бо в тебе від повій манери,
Бо честь і молодість твою
Забрали в тебе кавалери.

З тих пір, як сексом зайнялась,
Ти в'янеш, мов незрілий колос.
Фігура в тебе розпливлась
І став глухим та грубим голос.

Лице зробилося старим,
Засмоктані пошерхли губи...
Ти вже пройшла і Крим, і Рим
Та ще й, крім того, мідні труби.

А щоб усе те приховать,
Як ти проводиш дні і ночі,
Ти так навчилася брехать,
Що брешеш рідним прямо в очі.

Для того, щоб тебе спасти,
З тобою будемо відверті:
Якщо цього не кинеш ти,
То доведеш себе до смерті.

ВІДВЕРТА РОЗМОВА

Раз в ДСУ на господарському дворі
Ось так відверто розмовляли слюсарі:
— Люблю учених. Вчені зовсім непрактичні
І не вникають в наші справи сантехнічні.
Вони заглиблені лише в свої науки.
На них добряче можна гріти руки!
Один старий професор (от уже профан!)
Мені по четвертній платив за кожний кран!

— А я, — колегу інший слюсар перебив, —
Якось опалення поетові робив...
Робив поетові-сатирику Шарайку.
Брав по десяточці всього за кожную гайку.
Хоч копійчана, звісна річ, вона,
Але й десяточка — таки ж не четвертна!
І думаєте: догодив тому Шарайку?
Та де там! Він встругнув про мене зразу байку
І надіслав її в міську газету.
Казав, що надрукує і в столиці.
Дивуюсь: як не соромно поету
Писати про такі дрібниці?!
Ох і завдав же я за те йому мороки!
Вік буде згадувати, капосний, мене!
Робив опалення навмисно аж два роки!
І так зробив, що вже ніколи не збагне,
За все життя писака той не зрозуміє:
Чому опалення не гріє.

Шановні читачі! Така розмова може
Від здирників спастись вам допоможе.

ПРО ЛЮДИНУ З ОСОБЛИВИМ ХИСТОМ

Опишу людину вам відому.
Він всьому начальству друг і брат.
У часи радянські — член обкому,
В капіталістичні — депутат.

Лає опонентів, хвалить владу.
Цей лукавий і підступний зух
Учепився у свою посаду
Точно так, як воша у кожух.

Він людина з особливим хистом,
Всіх повчає, як потрібно жить.
Він з таким талантом, що й фашистам
Теж зумів би вірно послужить.

ІНДИКАТОР ДОБРЕ ДІЄ

На шляху інспектор Клим
З індикатором новим.
Індикатор — не дрібниця,
Враз покаже: хто п'яниця.
Тільки вип'є хто спиртне
І у трубку цю дихне,
То одразу біла вата
Стане трохи жовтувата.
А як добре хто сп'яніє,
То вона позеленіє.
Стурбувався Клим ураз,
Бо здалося, ніби МАЗ
Дивні трюки виробляє:
По шосе так і петляє
То наліво, то направо...
Клим спиняє: «Хто дав право?
Чом ви п'яні на шляху?»
А водій у трубку: «Ху-у-у!
Пляньте! Вата зовсім біла!
Я тверезий! Зрозуміло?»
Знову хукає, потіє...
Чом же вата не жовтіє?
Тут інспектор здогадався:
«Мабуть, прилад зіпсувався.
Перевіримо це діло...»
Хукнув сам — позеленіла!
Клим сміється, Клим радіє:
Індикатор добре діє!

«СПЕЦІАЛІСТИ»

Був, пригадують знайомі,
Ось який початок:
Дід у «Птахояйцепромі»
Купував курчаток.

Зоотехніку тактовно
Мовив: «Придивися
І знайди таких, шановний,
Щоб весь рік неслися!»

«Згоден, — той вклонився гречно. —
Ми ж — спеціалісти!
Знайте: будете яєчною
Навіть взимку їсти!»

Проминули літо й осінь,
Вже й зима минає,
А яєць чомусь ще й досі
Не було й немає.

Свій обов'язок (в тім суть вся)
Кури забувають.
Хоч поріж їх, не несуться,
А лише співають.

«Ви, — старому кажуть люди, —
Мов дитя, наївні.
І не ждїть — яєць не буде.
Це ж, пригляньтесь, півні!

Ач які! Мов генерали!
Вигляд гонористий!
Зразу видно: підбирали
Їх спеціалісти.

А вони — де правду діти? —
Є й такого рівня,
Що не можуть відрізнити
Курочки від півня».

ПРИНЦИПОВИЙ ХАМЕЛЕОН

Десятки літ поважний пан
Червоний одягав жупан.
— Навіщо нам, — кричав згори, —
Жовто-блакитні прапори?!
Потрібно іменем закону
На них накласти заборону!
А хто їх має, тих за грати
Потрібно всіх позабирати!
Горою стали люди бідні
За прапори жовто-блакитні.
Перелякався грізний пан,
Червоний вивернув жупан.
Щодня лукаво всім лепече
Щось нерозбірливо-овече.
Всім руки тисне, всім сміється...
Та обмануть вже не вдається.
Не вірять пану, бо у пана
Червоне видно з-під жупана.

ХОЛОСТЯК

Жарт

Я не олігарх і не крутий,
Не належу також до пророків.
Я простий, до того ж холостий,
Хоч мені і вісімдесят років.

Безліч мав різноманітних справ,
Досягти в них успіху старався.
Не женивсь, а холостякував —
І доживсь, дохолостякувався.

Білою зробилась борода.
Побіліли голова і вуса.
Жити не дає мені біда:
День і ніч гризе мене спокуса.

Видно, я ще й досі не прочах,
Видно, це таке бажання долі,
Що дівчата сняться по ночах
І чомусь постійно сняться голі.

Розв'язать питання непросто
Нещодавно все-таки вдалося:
Я добився, що уже росте,
Що росте на лисині волосся!

Як закучерявиться, тоді
Стане ясно, що я ще годжуся.
Запишусь тоді у молоді
і обов'язково одружуся.

СЛІД СУДИТИ

Громадянка (ви з нею знайомі)
Проживає в сусідньому домі.

Хоч на вигляд вона і поважна,
Та насправді і темна, й продажна.

Користуються тим кандидати,
Щоб собі в неї голос придбати.

Їм вона за обгризену кістку
Продає тата, маму, невістку...

З допомогою підкупу й зради
Проникають хапуги до влади.

Доки ж вчинки її нам терпіти?!
Слід за них громадянку судити!

Слід тому, що вона робить шкоду,
Робить всім: і державі, й народу.

ХТО Ж СЕЛЯН ЗАХИСТИТЬ?!

Я в селянській сім'ї народився.
Майже даром в колгоспі трудився.

Працював не шкодуючи сили,
А мені трудоднями платили.

Мав на них не зерно, а відвійки.
Не давали грошей ні копійки.

Тож з городу доводилось жити,
Бо нічого не міг я купити.

Керосин купував у крамниці
Лиш за яйця домашньої птиці.

А коли не було керосину,
То світив я соснову лучину.

При лучині, а часом при свічці
Проживав не в одній п'ятирічці.

Парив липу і дер з неї лики
Та сплітав личаки-черевики.

Пухнув з голоду, знався з бідой,
Харчувався не раз лободою.

Бив на фронті німецьких фашистів.
Прославляв керівних комуністів.

Комунізм будував і хвалився,
Та Радянський Союз розвалився.

Не діждавсь я радянського раю
І тепер при панах помираю.

За борги (комунальну несплату)
Відібрали вони в мене хату.

Хоч мене і зовуть також паном,
Я вмираю у них під парканом.

Помираю, а думка нуртує:
«Хто ж селян захистить, хто врятує?!»

ХВОРИЙ ЗАЄЦЬ

Байка

У Зайця лапка засвербіла.
Зайчиха з переляку побіліла.
Метнулася в лікарню до Козла.
Щось у корзинці понесла.
— Ой, лікарю! Мій Зайчик занеміг, —
Захлипала вона, ступивши на поріг. —

Нудоти почалися у вівторок.
Весь почорнів... Температура — сорок!
Не може вийти на роботу.
Потрібне звільнення... А ось вам за турботу...
Козел, побачивши капусту, прояснів.
Захоплено гукнув:

— Це все мені?!

В такому разі я не проти...
І Зайця від всілякої роботи
Звільнив на тиждень по хворобі.
Приємно, радісно неробі.
Пасеться на городі...

Немає вигадки у цій пригоді.
Сусід мій теж не раз отак «хворів»,
Бо мав знайомих лікарів.

ВЕСЕЛА МОЛОДА

На весіллі молода
Скаче та співає.
Баба каже:
— От біда!
Звичаю не знає.
Та і звідки може знать?
Звісно, ще дитина.
Таж вона не танцювать —
Плакати повинна.
Це почувши, молода
Бабі так відповіда:
— Плакати — то уже старе!
(Та ще дужче скаче).
Знайте: хто мене бере,
Той нехай і плаче.

СОЛОМ'ЯНА ДУША

Байка

Ще й не розвиднилось, як чорний, наче хмара,
Прибіг дід Яків до ветеринара:
— Потрібна ваша поміч термінова!
Я вчора ввечері помітив, що корова
Не їсть, не п'є і жуйку не жує.
Якась хвороба в неї, видно, є.
Огляньте швидше і призначте ліки,
Щоб годувальниці не втратив я навіки!
Сказав йому ветеринар на те:
— Для мене все це звичне і просте,
Але не можу зараз вийти з дому.
Мені повинні привезти солому.
Спочатку я в стіжок її складу,
А потім зразу ж і до вас прийду.
Ви біля хворої чекайте, діду.
До вас прибуду я ще до обіду.
Минає в муках не одна година.
Корова крутиться і стогне, мов людина.
Тривожно мукає... То ляже, то встає...
Спостерігати це вже сили не стає!
У діда Якова вривається терпець.
Ось-ось настати може їй кінець.
А рятувальник рятувать не поспіша,
Бо в рятувальника солом'яна душа.
Прибув до хворої аж в пору вечорову —
Тоді, коли уже дорізали корову.

Ця розповідь правдива і сучасна.
Це не якісь там балачки-розмови.
Вона про тих, кому солома власна
Дорожча вашої корови.

БОГОМОЛЬЦІ

І комуністи, й комсомольці,
Які знімали з нас хрести,
Враз подалися в богомольці
І просять: «Господи, прости!»

І навіть секретар парткому,
Що був ідейнішим за всіх,
Забувши про літа і втому,
Також спокутує свій гріх.

До церкви бігає щорання
І так молитись полюбив,
Що від надмірного старання
На лобі гулю вже набив.

Він так ретельно б'є поклони,
Що ззаду репнули штани.
Цілує всі підряд ікони,
Рятується від сатани...

Та, як на мене, це облуда,
Бо я й на мить не забував,
Що і запроданець Іуда
Колись Ісуса цілував.

ЯК УНИКНУТИ БІДИ

Взяв путівку дід Григорій
І прибув у санаторій.
Пив з травичкою водичку.
Стрів гарненьку молодичку.
Закрутилась голова.
Винна в цьому не трава.
Винна в цьому не водичка.

Винна в цьому молодичка.
Дід затрясся, вкрився потом,
Шамкотів беззубим ротом:
— Ти сподобалась мені.
Не кажи одразу «ні».
За твою любов і ласку
Я створю для тебе казку!
Будь мені ти за дружину!
Все віддам: весь вклад, машину...
Ще не втратив я надію,
Що від трав помолодію.
Стану сильним від води.
Ти ж, голубко, подожди!..
Молодичка ж цокотіла,
Діда ждати не хотіла:
— Нащо ждати? Я ж не дівка!
Та й закінчиться ж путівка!
Слід любов почати з ходу,
Поки маємо нагоду.
Розгорілося кохання
В них щовечора й щорання!
В діда при такій любові
Ставсь інфаркт від тиску крові.
Тож подумайте, діди,
Як уникнути біди!

ФАНАБЕРІЯ

Не Муза мене підштовхнула до вірша.
Вона ні при чому — причина тут інша.
Мені, як на гріх, закортіло узнати:
Чому стільки грошей стягли із зарплати.
Отож і заходжу собі в бухгалтерію,
А там і наткнувся на ту фанаберію.

Бухгалтерка зиркнула, наче тигриця:
— Прилазить сюди усілякий п'яниця!..
І так розходилась — аж бризкає слиною!
А я:
— Схаменіться! Та будьте ж людиною!
Який я п'яниця?! Я ж зовсім не п'ю!
Працюю нормально, годую сім'ю.
Зайшов на хвилину, бо хочу узнати:
Чому стільки грошей стягли із зарплати?
Бухгалтерка, навіть і слини не втерши,
За трубку хапається, дзвонить вахтерші,
Щоб та мене виперла із бухгалтерії.
Я вийшов, бо лопне ще від фанаберії...
Я зовсім не з помсти пишу цього вірша.
Повірте на слово: мета в мене інша.
Я хочу єдиного (з цього не зрушу):
Щоб нас шанували, не харкали в душу
І щоб не показував нам фанаберії
Ніхто і ніде — не лише в бухгалтерії.

ЗАРОЗУМІЛИЙ ПАВИЧ

Байка

Як тільки де побачу Павича,
То враз пригадую Івана Кузьмича.
Сусіда мій Іван Кузьмич
Так само дметься, як Павич,
Так само розставляє поли,
Як і Павич свого хвоста,
Бо думає гай-гай відколи,
Що він людина не проста.

Мораль така: хоч як би поли
Не розставляли гордо ви,
Не забувайте, що ніколи
Хвіст не замінить голови.

ГРІХОВОДНИЦЯ

Як зустрілась однокласниця,
Затрясла мене пропасниця.
Дівка йде, очима кліпає,
А мене всього аж тіпає,
Бо у неї все оголено,
Все доступно, все дозволено.

Видно пупа нижче блузочки.
На плечах лиш дві мотузочки.
Замість юбки в неї плавочки,
Через них все видно в «лавочки.
Все відкрито, все оголено,
Все доступно, все дозволено.

Голі руки, голі ніженьки...
Як зійти з її доріженьки?
Як зійти, як б'є пропасниця?
Винна в цьому однокласниця,
Бо у неї все оголено,
Все доступно, все дозволено.

Я стою, губу покусую...
Як боротись зі спокусою?
Що робить? Як заспокоїтись?
Що завгодно може скоїтись,
Бо у неї все оголено,
Все доступно, все дозволено.

Взять би нам та для початочку
Дать лозини мамі й таточку.
Дать за те, що доня-модниця
В них велика гріхководниця,
Що у неї все оголено,
Все доступно, все дозволено.

ЯК ХАЗЯЙНУВАТИ

Йдуть жнива, погода дуже файна,
Та нелегко нам знайти комбайна.
В тих, кому вручну збирати лінь,
Сиплються пшениця і ячмінь.
Я ж не ледар і не шантрапа:
Маю землю, ціпа і серпа.
Як хазяйнувати, всіх навчу:
Жну серпом і ціпом молочу.
Ще й при тому прославляю типа,
Що довів нас до серпа і ціпа.

РОЗПЛАТА

— Діяч завдав державі збитків.
Доведено мільйоном свідків.
То що ж одержить він за це?
Скажіть, будь ласка, хоч слівце!
І чую істину гірку:
— Розплату матиме таку,
Що пам'ятатиме довіку:
Одержить пенсію велику.

ЖАХЛИВИЙ СОН

Директор хімзаводу аж трусився,
Коли товаришам розповідав:
— Який жахливий сон мені приснився!
Яка зі мною сталася біда!
Приснилось: ніби я упав у воду,
Яку спускаємо із нашого заводу!

СХОЖІ ТІЛЬКИ ЗОВНІ...

Їм немає діла до ідей,
Їм лише були б кишчені повні.
Ці створіння схожі на людей
Тільки зовні.
Все для них здрібніло у житті.
Все забули: хто вони і звідки,
Їм аби лиш речі золоті,
Дорогі напої та наїдки.
Сталю закипає в серці гнів.
Пазурами злість за горло душить.
Ех, зібрати б чортових синів,
Витрясти б із них мерзенні душі!

ІНТЕРВ'Ю

Брав інтерв'ю кореспондент
У коваля Микити:
— Потрібно ще один момент
Нам з вами уточнити.

Цікаво знати читачам
Про ваші вміння й сили.

Скажіть: чи, випивши сто грам,
Ви б працювать зуміли?

Оглянув з голови до ніг
Микита журналіста:
— Та я й тоді б, шановний, зміг,
Якби і випив триста!

Хоч вип'ю скільки б не було,
Але про справу дбаю.
— Ну, а якби аж півкіло?!
— Ви ж бачите: клепаю!

ПИЛЬНУЙТЕ! ВИБОРИ ГРЯДУТЬ

Жонглює всім з великим хистом,
Прикинеться і рідним татом...
Він був раніше комуністом —
Тепер зробився демократом.

Глядить на все крізь іншу призму.
Багато в нього різних призм.
Раніше вів до комунізму —
Тепер веде в капіталізм.

І день і ніч про що завгодно
Він всюди меле язиком,
Аби його ми всенародно
Обрали знов керівником.

О люди, люди! Ви ж не дітки!
Пильнуйте! Вибори грядуть.
Інакше вас усіх до нитки
Обранці ваші обкрадуть.

ПРО ПИСЯЧІ ТА ОДИНЦІ

ВИДАТНИЙ

Письменник Н (біда та й годі з ним!)
Брошурками своїми задається
І сам себе вважає видатним
Лише тому, що часто видається.

ПОРАДА

Колега! Чутка розійшлася,
Що жовч у тебе розлилася
І що в тобі нуртує злість,
Пече вогнем, печінку їсть
І змушує усіх кусать.
То що ж повинен ти писать?
Невже лишити мусиш ліру
І перейти лиш на сатиру?
О друже! Можу дати пораду.
Пиши усе... Та тільки правду!
А заважати стане жовч,
То краще вже тоді помовч!

ПРО ТИСЯЧІ ТА ОДИНИЦІ

Тепер письменників багато — тисячі,
Є в кожній області, найбільше — у столиці,
Але таких, яких би знали читачі,
Лише десятки, а точніше — одиниці.

ВІРШ ПРО ОДУ

Ніколи, наскільки відомо мені,
Ніхто не присвячував оди жоні.
Писали — відомо, надіюсь, і вам —
Їх тільки вельможам, царям та богам.

То взявсь я (та, видно, в недобру годину)
Уславити одою власну дружину.
І тільки почав — розболілися зуби.
Я довго терпів, я закушував губи...

Та біль не вгавав, хоч жона і синочки
Давали пілюлі, робили примочки.
Сусіда приніс під полою дві пляшки
І мовив тихенько, зітхаючи важко:
— З весілля лишилися на іменини.

Та що ж — віддаю, раз біда у людини.
І рот перваком прополіскувать радить
Та й чарочку випить, мовляв, не завадить.
А сват дав папушу свого тютюну.

Сказав: допоможе, як добре курну.
Слухняно робив я усе, що веліли,
А зуби боліли, а зуби боліли...
Від клятого болю я дерся на стінку,
Прогнавши від себе синочків і жінку.
Я вив, наче вовк, я неначе здурів,
Забувши про оди, вельмож і царів...

І тільки в лікарні зазнав супокою,
Де біль мій одразу зняли, мов рукою.
І я — наче знову на світ народився!
Зітхнув і привітно довкіл подивився.
І знову побачив, що небо — блакитне,
Що клумба трояндами пишними квітне.

Побачив, як весело бавляться діти.
І знову мені захотілось радіти!

Тому я й узявся за все в нагороду
Негайно писати хвалебну цю оду,
Але не жоні, не богам, не царям,
А вам — всемогутнім зубним лікарям!

СИЧ-РЕЦЕНЗЕНТ

Байка

Одного разу Горобець
Свій вірш наважився читати
Сичу. Той, кажуть, був знавець
Поезію рецензувати.

— Він жив у Києві раніш
І має кругозір широкий,
То скаже враз який це вірш! —
Тріщать на дереві сороки.

От Горобець зацвірінчав,
А Сич, вмостившись на хаті,
На нього очі звів булькаті
І прислухатися почав.

Змовк Горобець. Патлатий Сич
Тоді сказав йому поважно:
— В цілому непогана річ,
Але читати слід протяжно.

Хороші є у вас думки.
До віршів маєте уміння.
А тільки де ж у них зірки,
Дзвіниці й місячне проміння?!

Немало слухав я пісень.
До них усі сичі охочі.
Даремно хвалите ви день —
Я поважаю тільки ночі.

Горобчик вислухав докір
І сміло кинувся у спір.
Сич не дослухав до кінця —
Прогнав від себе Горобця.

Ще є в нас критики-сичі,
Що бачать тільки уночі.

ОБРАЛИ...

— Ми знаєм: Гнат — поет відомий,
Активний в творчості, свідомий...
От і давайте оберем
Його своїм секретарем!

Обрали — і гай-гай відколи
Він пише тільки протоколи.

НЕ СВІЙ

У ресторані «Тепла хата»
Мене стрічали наче брата.
Неначе рідного стрічали,
Хоч я не рідний і не брат.
Бокали дружньо піднімали,
Гукали весело: «Віват!»
Мені хазяїн ресторану,
Хильнувши чарку перед тим,
Сказав: «Признайтесь без обману:

Як вам вдалося стать крутим?»
Я осушив бокал свій повний,
Щоб не згубить авторитет,
І мовив так йому: «Шановний!
Не бізнесмен я, а поет».
Тут за столом всі закричали,
А дехто кинувся і в бій:
«Ми як свого тебе стрічали —
Ти ж, виявляється, не свій!»
Хазяїн гаркнув їм: «Тетері!
Це з вами він сюди забрів!
Негайно виставте за двері!
Нехай іде до злидарів».

ЩЕ І ТАКІ ПОЕТИ Є

Вважає здавна Никодим
Себе поетом молодим.
На заняття до Спілки ходить
І про кохання вірші плодить.
— Вже скоро, — хвалиться, — завершу
Я поетичну збірку першу.

Літа розтанули, мов дим.
Старим зробився Никодим.
На скронях стільки сивини!
Давно вже виросли сини.
Та що сини! Його онуки
Вже інститутські вчать науки!
Але вважає Никодим
Себе поетом молодим.
На заняття до Спілки ходить
І про кохання вірші плодить.

А збірки все не видає.
Ще і такі поети є.

ПРОСТА ПРИЧИНА

Поет писати для дорослих перестав.
Причина тут, відверто кажучи, проста.
Він вибрав значно кращий варіант:
Пописує лише для дошкільнят.
Чому для них — всі добре розуміють:
Тому, що малюки читать не вміють.

ЩОБ НЕ КУКУРІКАВ

*Кукурікнув півень в центрі Вінниці
Вдосвіта, сполохавши мій сон.*

*Піднімаюсь. Капцями, як ластами,
Чапаю спросоння до вікна.*

*Міг поспати у неділю досита.
Ну, а тут — рубати півня йти...*

Василь Кобець.

В Вінниці, в центральному районі,
Сталося недавно диво з див:
Кукурікнув півень на балконі —
І мене (о клятий!) розбудив.

Я ж поет! Освіта в мене вища!
Цілу ніч над віршами трудивсь!..
Півня я привіз із Слободища:
Із села, в якому народивсь.

Попередив: «Ти до міста звикнеш.
Під курник даю тобі балкон.
Та дивись: як тільки кукурікнеш,
То потрапиш зразу ж у бульйон!

Хоч людина я сентиментальна,
Та люблю порядок над усе.
Про твій спів дізнається квартальна —
Враз у ЖЕК на мене донесе... »

Не послухав: заспівав уранці.
Темно ще. Я міг би спать та спать!
Піднімаюсь, узуюсь в капці,
Йду, щоб півню голову рубать.

ДОЩУ НЕ БУДЕ

*Над Санжарами дощ.
Над Полтавою дощ.
Над Європою.
Хоч ставай та граблями
чи вилами
хмари розгонь.*

Борис Олійник.

Дощ не піде, хоча над Санжарами
Вже все небо й покритися хмарами,
Бо на битву з небесними силами —
Ось погляньте! — з граблями та з вилами
Вже Олійник Борис прилетів зі столиці.
Він ці хмари згребе і складе у копиці.

НЕ ТАК, ЯК ВСІ

*Де взявся я? — допитує село.
Піймали в Бузі.*

Михайло Бахтинський.

Поети в світ прийшли не так, як всі
(Є таємниці все-таки в природі):
Того батьки зловили у вівсі,
Того знайшли в капусті на городі...
А от мене (запам'ятайте, друзі!)
Спіймали односельці в Бузі.
Тому в моїй поезії завжди
Багато бузької води.

ЩОБ НЕ ЗАБРЬОХАТИСЬ

*У книзі Валерія Кулика
«Дорога до тебе»
дуже багато роси.
Там вона і на деревах,
і на траві, і на літаку,
і навіть на словах...*

Ну й книжка в нього! Чудеса!
Скрізь, де розкриєш, в ній роса:
В полях, в садах, на літаку...
І майже в кожному рядку!..
Хоч рік за роком пролітає,
Ніхто ту книжку не читає.
Остерігаються усі,
Щоб не забрьохатись в росі.

ЩЕ Й ДОСІ ВІРШИКИ ПИШУ

Мій друг писав раніше вірші,
Але коли порозумнішав,
То вихід ось який знайшов:
На прозу друг мій перейшов.
А я (їй-право, не брешу)
Ще й досі віршики пишу.

ПІКЛУВАННЯ ПРО ЗМІНУ

Молодий поет помер від старості.
Бережіть літературні парості!

БЕЗ ЦЕРЕМОНІЇ

ДВІЧІ ДИПЛОМОВАНИЙ

В кишені в нього два дипломи
Як доказ світлого ума,
А в голові, окрім соломи,
Нічого іншого нема.

БЕЗ ЦЕРЕМОНІЇ

Ми з крадіями (їх доволі)
Б'ємось без церемонії:
Украв мільйон — живи на волі,
А гривню — то в колонії.

ОСЕЛ І КІТ

Байка

Осел звернувся до Кота:
— Хоч справа то і непроста,
Та я візьмуся вас навчати,
Як треба правильно нявчати.

«ОХОРОНЕЦЬ»

— То кажете: природи ми не бережем?
Неправда ваша! Марно не кажіть!
Я на деревах сам вирізую ножем:
«Добродії! Природу бережіть!»

НІКУДИ СПІШИТИ

— Йди за мене заміж, — Гриць просив кохану.
— Я для тебе — хочеш? — Місяця дістану!

— Ні, не хочу, — твердо відказала Емма. —
Місяць — всім відомо — зараз не проблема.

Почекаю доти, поки змоги стане.
Може, іномарку хто мені дістане.

«ВАГОМИЙ ЗМІСТ»

Я вчора вченого зустрів,
Який досліджує корів.
Проблема в нього ось яка
(Вагомий має зміст):
Як на надой молока
Впливають роги й хвіст.

В ТЕАТРІ

В театрі перед третім актом
Я ось з яким зустрівся фактом:
До каси стукає дідок:
— Вертайте гроші за квиток!
Нервовий я. Не можу далі
Сидіть один в порожнім залі.

У ЗООМАГАЗИНІ

Спітнівши весь і дихаючи важко,
Забіг у зоомагазин Микита:
— Ви продали мені співочу пташку...

А в неї — гляньте! — ніжка перебита!
— Ет, завели казна про що балачку! —
Розсердився директор магазину. —
Ми ж продавали вам співачку,
А ви торочите про балерину!..

ПОСПИШІВ

— Твій синок, — сусідка скрушно
Скаржиться Олені, —
Обірвав у мене груші.
А вони ж — зелені!
— Ох і лобур! Ну й дитина! —
Бідкається мати. —
Що за капосний хлопчина?!
Міг же й почекаати!..

ВИСОКА ОЦІНКА

— Шановний лекторе! Від імені дирекції
Спасибі вам за дуже цінні лекції! —
Директор тисне руку лектору Кандзюбі. —
Від них подошли мухи в нашім клубі.

ЩИРЕ ЗІЗНАННЯ

— Ти б куди хотіла, Векло,
Після смерті: в рай чи в пекло?
— В рай попасти б я хотіла, —
Баба діду шамкотіла.

— Я ж тоді у рай — нізащо!
В чім причина, не втаю:

Жить без тебе в пеклі краще,
Ніж з тобою у раю.

НУЛІ ТА КОРОЛІ

Буває: деякі нулі
Живуть неначе королі!
Живеться добре тим нулям,
Що лижуть п'яти королям.

КОЛИ ПОЧАЛА

Матінка розповідала
Донечці Марійці:
— Я неправди не казала
У твоєму віці.
Здивувалася мала:
— А коли ж ти почала?!

ЗАЙВИ КЛОПОТИ

Щоранку Гриць синку трубив:
— Пішов би грошей заробив!
А син щоранку товк своє:
— Навіщо?! В мене ваші є.

У РЕСТОРАНІ

Офіціантку підкликаю:
— Я дві години шашлику чекаю!
— Ви не хвилюйтесь, — мовила вона. —
Уже пішли ловити барана.

ЗНАЙОМІ

— Привіт, Петровичу! Мене ви не впізнали?
— Ні, не згадаю: де стрічались і коли.
— А пам'ятаєте: ми в карти разом грали?
Тоді ви дурнем цілий день були!

НА ПРАКТИЦІ

У травні, як навколо все цвіло,
Прибув студент на практику в село.
І розповів: «Учусь на агронома.
І майже все мені уже відомо.
Я одного лише не розберу:
Як відкладають кабачки ікру?»

ТІЛЬКИ Й СПІЛЬНОГО

Наречена і жених
Мають різні вдачі.
Тільки й спільного у них,
Що вони ледачі.

МІСЬКІ СИНІ

Всіх односельців інформує Стах:
— Мої сини тепер живуть в містах!
Повиростали, вже свій хліб їдять!
До нас лише по сало приїздять.

ЛОГІКА П'ЯНИЦІ

Скрізь торочить він своє:
— Хто ж не п'є горілки?!
Чув я: нібито не п'є
Лиш сова — і тільки.

Та на те є ряд причин.
Просто ніяк пити:
Вдень дрімає, а вночі
Магазин закритий.

РІДНЯ

Щоденно хвалиться свиня:
— Всі браконьєри — нам рідня.
Усі губителі природи —
То люди нашої породи!

ЗАГАДКА

— Будьте, лікарю, відверті!
Чом, скажіть, засумували
Ви з тих пір, коли від смерті
Пацієнта врятували?

— Бо одним себе тривожу...
Хоч багато днів пройшло,
Здогадатися не можу:
Що ж йому допомогло?!

ЗАПОВІТ

Старий і немічний удав
Синкові знову нагадав:
— Не забувай мій заповіт
І пам'ятай про те, що світ
Сприймати слід через живіт.

ЦІЛКОМ ДЕМОКРАТИЧНО

Переспіви з білоруської

КЕРІВНИЙ БАРАН

(З М. Скрипки)

Байка

Одного разу Барану
Дали роботу керівну.
І він, підвівши колектив,
Її страшенно запустив.
Бурмило виніс рішенець:
«Вернуть нездару до овець.»
Баран, почувши цей наказ,
Розхвилювався і вперся враз:
— Мене вернуть у барани?!
О ні, я не такий дурний!
Зі скаргами він збився з ніг.
Зламав і ратицю, і ріг...
І переміг. Знов Барану
Дали посаду керівну.

ДОРОГОЦІННИЙ АТРИБУТ

(З В. Макаревича)

Доводиш, пресо, невідступно
Ти всім, що з міста і села
Її величність пані ступа
Давним-давно уже спливла.

Та хто ж повірить?! Не надійся.
Тож припини свій марний труд
І напиши: куди ж подівся
Дорогоцінний атрибут?!

Хоч коротенько, зовсім скупю,
Але повідай нам хоч раз,
Що працююча пані ступа
Живе ще й досі серед нас!.

Коли проводили реформи
(О, як в минуле час біжить!),
Вона свої міняла форми,
Щоб якимось вистоятиме і житиме.

Під час дискусій дуже бурних
Вона всілякою була:
То виступала в ролі урни,
То в ролі круглого стола.

В час потрясінь і прожектерства,
Щоб лиш творить — не руйнувать,
Бажає кожне міністерство
Її в свій штат зарахувать!

Що ступа ще жива і справді,
Усім доводилося чутиме,
Бо і в самій Верховній Раді
У ступі воду теж товчуть.

ЦІЛКОМ ДЕМОКРАТИЧНО

(З Ф. Жички)

— Кмітливий, друзі, ви народ!
Хоч трохи і незвично,

Ми провести повинні сход
Цілком демократично.

А щоб пошвидше розв'язать
Потрібну нам проблему,
То доручить головувать
Плановику Артему.

Почнуться виступи — Степан
Хай перший візьме слово
І скаже: «Виконати план
Всі мусять достроково.»

Похвалить звіт... А опісля
Бухгалтер Антоніна
Хай покартає Василя,
Бо впала дисципліна.

Для того, щоб додать вогню,
Нехай друкарки наші
Розкритикують все меню:
Усі супи і каші.

Під захист візьме хай Панас
Шеф-повора Секлету:
Вона і в наш тривожний час
Пече смачні котлети.

А як почнуть мітингувать,
Тоді вже ти, Микито,
Зумій усіх перекричать:
«Доволі! Сход закрито!»

Ось так пан Слива, голова,
(Він любить верховодить)
Свої інструкції давав:
Як треба сход проводить.

Той сход удався — і цілком:
На сході колективу
Переобрали весь профком,
А в тім числі і Сливу!

РОЗПОВІДЬ ШОФЕРА

(З В. Шимука)

Заглянуло сонце в кімнату мою,
Погожий віщуючи ранок.
Пора і на працю. Я з ліжка встаю
І швидко виходжу на ганок.

Спочатку, поснідавши, їду в гараж,
А потім на дачу. Турботи...
Директорська дача знаходиться аж
За сотню км від роботи!

Там вийде Терентій Кузьмич... Кашляне...
Жалкує — скінчився спочинок...
— Спочатку в контору доставиш мене,
А потім Петрівну на ринок.

Обабіч дороги — то поле, то ліс...
Мотаюся з дачі на дачу!
Директора щойно я в місто відвіз —
Везтиму Петрівну ледачу.

І ось, демонструючи власну красу,
Вона пропливає по ринку.
А я наче наймит за нею несу
Авоську її і корзинку.

І знову — дорога... Деревя руді...
І голос лунає спрокволу:

— На дачу мене відвезеш, а тоді
Пошлю за синочком у школу.

Я в шефа працюю десь років із п'ять.
Замучив — трясло б його лихо!
Усюди уже довелось побувать:
В кафе, в перукарні, в кравчихи...

Щороку десятки стираємо шин
І палимо тонни бензину!
А грошики платить не шеф мій, не він...
Він має державну машину.

Я думаю часто не день і не ніч:
«Пора нам порушити справу
Про те, щоб ніколи ніякий Кузьмич
Не смів оббирати державу!»

ПРАВОСУДДЯ

(З В. Котикова)

Байка

З отари Вовк Вівцю волік.
Аж тут Ведмідь неподалік...
За карка Вовка раптом хап:
— З моїх не викрутишся лап!..
І в ліс привів його до суду.
Вовк на коліна зразу став...
— Такого вже чинить не буду! —
Завив, заплакав, застогнав. —
Могутній Леве! Прошу Вас:
Простіть мені останній раз!
Підвівся з трона грізний Лев,

Зчинивши неймовірний рев:
— Прощаю!.. Тут Вівцю покинь,
А сам з очей, негідник, згинь!

СТАЛА БАБА ВОРОЖИТЬ

(З М. Скрипки)

Мати діток годувала —
Недоїла, недоспала...
І зросли, хвалити Бога!
Буде матері підмога!
Діти, вийшовши у люди,
Розлетілися повсюди.
Син подався у науку,
Непогано заробляє.
Замість помочі онуку
Їй на літо направляє.
А дочка їй шле синочка,
(Жить без няньки важкувато)...
Баба вже — неначе квочка,
Вже онуків повна хата!
Баба внуків годувала —
Недоїла, недоспала...
Як зростила — у відставку!
і тепер — хоч лізь під лавку!
Стала баба ворожить:
З ким же віку їй дожить?!

НАГОРОДА

(З В. Балакая)

Байка

Недавно чи давно,
Насправді чи в кіно —
Великої різниці в тім не бачу —
Господар все-таки Вола відзначив!
Той Віл у полі добре працював:
І плуг, і борону тягав...
Один за десятьох старався
І не шукав ніякої користі.
І нагороди врешті дочекався!
З нагоди тої влаштували урочистість.
Запрошених зібралося немало:
Їх ледве-ледве зала уміщала!
Зібралися комахи, звірі, птиці —
Усі від Миші до Тигриці,
Від Комара і Мухи до Орла!..
Забули тільки запросить Вола.

ПЛІТКАРІ

(З К. Крапиви)

Від зорі і до зорі
Точать ляс пліткарі.
Повідомлять новину —
Тільки слухай! — не одну...

Починає так Людмила:
— Може, чули? Народила

Жінка Васі Карася
Позавчора поросся!

Чути згодом бас Миколи:
— А сьогодні розкололи
Клуб у нас напополам:
Частка тут, а частка там.

Тітка Ганна відзнача:
— Налетіла саранча!
Скрізь, триклята, де сідає,
Все до цурочки з'їдає!
Наше поле вже руде!
Переходить на людей!..

Я ж довідався по блату,
Що встановлено оплату
Справедливу за плітки:
Мозолі на язики!

У КОГО ВДАВСЯ?

(З О. Руцької)

— Ти знов мене зарізав без ножа!
Ославив, синку, перед всім народом!
Хоча б навчився тата поважать,
Якщо своєї гордості не шкода!

Що ж, про мопед і думати не смій,
Не бачити тобі і магнітоли!
Сьогодні знов дзвонили (зрозумій!) —
Запрошують мене прийти до школи.

Ну хай ти з класу вже не раз тікав,
Не вчив уроків, хай з дружком побився!..

Але для чого зошити покрав?!
На біса нам ті зошити здалися?!
Ну й виродок, яких не видів світ!
І в кого ти удавсь?! Повідай тату!
На, понеси хоч сумку, дармоїд!
В ній пуд ковбаски з м'ясокомбінату.

РУКА

(З В. Матвієнка)

З її допомогою вчився я в школі.
Рука працювать не дозволила в полі.
Вона ж не пустила мене на завод
І оберігала від різних турбот.
Рука проштовхнула мене в інститут
І дбала, щоб зміг я утриматись тут.
Вона ж, я про це вам повідаю стисло,
Мене посадила у вигідне крісло.
Але незабаром за витівки ці
Удалили сильно її по руці.
Рука прочуханку добрячу дістала
І допомагати мені перестала.
З тих пір і ходжу я неначе прибитий:
Без неї нічого не вмію робити.

МАЛА Б ГАНЯ ЩЕ Й ДИПЛОМ

(З Р. Явсєєва)

В школі вчать закони Ома.
Через них Ганнуся вдома.
Для батьків своїх Ганнулька —

Сонце, золотце, зозулька...
Не така, як в інших діти.
Гарна — краща Афродіти!
Підмальовує повіки.
Носить модні черевики
На високім каблучі.
Носить джинсові штанці,
Куплені за гроші тата.
Є всього на ній багато,
Та про все не скажеш тут.
Поступала в інститут..
І якби ж ото не Ом,
Мала б Ганя ще й диплом.

ОДВІЧНИЙ ДОКАЗ

(З М. Мірановіча)

Ти мусиш знать, читачу мій завзятий,
І цей одвічний доказ прописний:
Багатий дурень — все одно багатий,
А бідний дурень — все одно дурний.

ВІДВІДИНИ

(З М. Мінчанки)

В онука дід не був давно.
Спішить, хвилюється до сліз...
Невістка глянула в вікно:
«О, знов старого біс приніс!»
А внук до діда ось біжить.
Ось на коліна вже забрався:
«Дідусю, любий! Розкажи:

Як ти до мене добирався?»
«І пішки, й поїздом — як де...
Хотів, — дід розповідь веде, —
Поглянути, як ти підріс.»
А внук: «Я дуже радий знати,
Що йшов і їхав ти, бо мати
Казала: біс тебе приніс».

ВЕРБЛЮД І ЗАЄЦЬ

(З Е. Валасевіча)

Байка

Проштрафився та й ну тікати Верблюд.
А тут наказ: віддати його під суд!
Тому за ним у всі кінці
Були направлені ловці.
У Зайця з переляку серце — в п'ятки! —
І він чкурнув щодуху без оглядки!
«Куди летиш? — зустрів його Ховрах. —
Можливо, Лев нагнав на тебе страх?»
«Не Лев, а набагато гірша справа!
Чув? На Верблюда почалась облава!»
«При чому ж ти? — Ховрах сміється. —
Нехай Верблюд собі й трясеться.»
А Зайчик: «Я тікаю від біди.
Спіймають, приведуть у суд —
Тоді попробуй доведи,
Що Заєць ти, а не Верблюд».

ЗМІСТ

ВІДВЕРТА РОЗМОВА	3
Вітер і Папірець	4
Для того, щоб тебе спасти	4
Відверта розмова	5
Про людину з особливим хистом	6
Індикатор добре діє	7
«Спеціалісти»	8
Принциповий Хамелеон	9
Холостяк	10
Слід судити	10
Хто ж селян захистить?!	11
Хворий Заєць	12
Весела молода	13
Соломина душа	14
Богомольці	15
Як уникнути біди	15
Фанаберія	16
Зарозумілий Павич	17
Гіхководниця	18
Як хазяйнувати	19
Розплата	19
Жахливий сон	20
Схожі тільки зовні	20
Інтерв'ю	20
Пильуйте! Вибори грядуть	21
 ПРО ТИСЯЧІ ТА ОДИНИЦІ	 23
Видатний	24
Порада	24
Про тисячі та одиниці	24
Вірш про оду	25

Сич-рецензент	26
Обрали	27
Не свій	27
Ще і такі поети є	28
Проста причина	29
Щоб не кукурікав	29
Дощ не піде	30
Не так, як всі	31
Щоб не забр'юхатись	31
Ще й досі віршики пишу	32
Піклування про зміну	32
 БЕЗ ЦЕРЕМОНІЇ	 33
Двічі дипломований	34
Без церемонії	34
Осел і Кіт	34
«Охоронець»	34
Нікуди спішити	35
«Вагомий зміст»	35
В театрі	35
У зоомагазині	35
Поспішив	36
Висока оцінка	36
Щире зізнання	36
Нулі та королі	37
Коли почала	37
Зайві клопоти	37
У ресторані	37
Знайомі	38
На практиці	38
Тільки й спільного	38
Міські сини	38
Логіка п'яниці	39
Рідня	39
Загадка	39
Заповіт	40

ЦІЛКОМ ДЕМОКРАТИЧНО	41
Керівний Баран	42
Дорогоцінний атрибут	42
Цілком демократично	43
Розповідь шофера	45
Правосуддя	46
Стала баба ворожить	47
Нагорода	48
Пліткарі	48
У кого вдався?	49
Рука	50
Мала б Ганя ще й диплом	50
Одвічний доказ	51
Відвідини	51
Верблюди і Заєць	52

Бібліотека журналу «ПЕРЕЦЬ. Весела республіка»

Передплатний індекс 60194

Головний редактор Володимир Чепіга

Свідоцтво про державну реєстрацію
друкованого засобу інформації
КВ №23039-12879ПР від 28.12.2017

Засновник:

ПП «Загальнополітичне видання «СІЛЬСЬКІ ВІСТІ»,
газета захисту інтересів селян України»

Видавець:

ПП «Видавництво «СЛОВО»

Адреса редакції:

03047, м. Київ, Проспект Перемоги, 50, офіс 520

тел.: 044 454-87-68

perets.vr@ukr.net

Бібліотека журналу «ПЕРЕЦЬ. Весела республіка» №7-2018

Василь Никифорович ШАРОЙКО

ПРИНЦИПОВИЙ ХАМЕЛЕОН

Редактор Юрій Іщенко

Підписано до друку 11.04.2018. Формат 70x100/32.

Папір офсетний. Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 1,98.

Обл. вид. арк. 2,08. Наклад 1800 прим.

Зам. 0110418/Ш-7.

Друк ТОВ «Основа-принт»

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи

ДК №2072 від 25.01.2005 року